

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:

Protokolant:

po rozpoznaniu w sprawie
zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego
na postanowienie Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 24 czerwca 2022 r.,
w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego
na podstawie art. 437 § 2 k.p.k.

p o s t a n a w i a:

1. zaskarżone postanowienie uchylić i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp.,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych, w tym podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2022 r., Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. umorzył postępowanie wobec P.S w przedmiocie wydania wyroku łącznego – wobec wydania już orzeczenia w tym przedmiocie. W uzasadnieniu wskazał, że w zarówno w obecnym jak i poprzednim stanie prawnym, karą łączną nie można objąć kar wymierzonych przez sąd powszechny w Polsce oraz sądy orzekające w sprawach karnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Wobec powyższego, zgodnie z art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 § 2 k.k. w zw. z art. 114a k.k., sąd umorzył postępowanie, gdyż brak było warunków do wydania nowego wyroku łącznego.

Na powyższe postanowienie zażalenie wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mogący mieć

wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu założenia, że w sprawie nie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego, w sytuacji gdy wydanie wyroku w niniejszym postępowaniu jest możliwe”.

Tak argumentując, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania wniosku o wydanie wyroku łącznego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się o tyle zasadne, iż w ramach instancyjnej kontroli zapadłego orzeczenia, konieczne stało się jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Gorzowie Wlkp. do ponownego rozpoznania.

Powodem takiego postąpienia jest fakt, iż sąd I instancji oparł się jedynie na literalnym brzmieniu art. 85 § 2 k.k., którego treść, w porównaniu z poprzednim stanem (tj. przed 24 czerwca 2020 r.), odpowiadała treści art. 85 § 4 k.k. Przepis ten stanowi, że karą łączną nie obejmuje się kar orzeczonych wyrokami, o których mowa w art. 114a k.k., jednakże zaniechał on poczynienia w tym zakresie wnikliwych ustaleń, a mianowicie, co do możliwości objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w innym kraju Unii Europejskiej. W szczególności sąd I instancji nie dostrzegł dorobku orzeczniczego TSUE, a ściślej rzecz ujmując wyroku z dnia 15 kwietnia 2021 r., wydanego w sprawie C-221/19. W orzeczeniu tym wskazano, że „wykładni art. 8 ust. 2-4 decyzji ramowej Rady 2008/909/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności - w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., w związku z art. 17 ust. 1 i 2 oraz art. 19 tej decyzji należy dokonywać w ten sposób, że zezwalają one na wydanie wyroku łącznego obejmującego nie tylko jedną lub więcej kar uprzednio orzeczonych względem zainteresowanego wyrokiem zapadłym w państwie członkowskim, w którym ten wyrok łączny zostaje wydany, lecz również jedną lub więcej kar orzeczonych względem niego wyrokiem zapadłym w innym państwie członkowskim, które są wykonywane na mocy tej decyzji ramowej w pierwszym państwie

członkowskim.” Taki wyrok łączny nie może jednak prowadzić do dostosowania wymiaru lub rodzaju wspomnianych kar, wykraczającego poza ścisłe granice przewidziane w art. 8 ust. 2-4 decyzji ramowej 2008/909, do naruszenia nałożonego w art. 17 ust. 2 tej decyzji ramowej obowiązku zaliczenia pełnego okresu pozbawienia wolności już odbytego w stosownym wypadku przez osobę skazaną w państwie wydającym na poczet całkowitego okresu kary pozbawienia wolności, która ma zostać odbyta w państwie wykonującym, czy też do rewizji kar orzeczonych wyrokami zapadłymi w innym państwie członkowskim z naruszeniem art. 19 ust. 2 omawianej decyzji ramowej. Jednocześnie orzeczono, że „wykładni art. 3 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej w związku z jej motywem 14 należy dokonywać w ten sposób, że zezwala on na wydanie wyroku łącznego obejmującego nie tylko jedną lub więcej kar uprzednio orzeczonych wyrokiem zapadłym względem zainteresowanego w państwie członkowskim, w którym zostaje wydany ten wyrok łączny, lecz również jedną lub więcej kar orzeczonych względem niego wyrokiem zapadłym w innym państwie członkowskim, które są wykonywane na podstawie decyzji ramowej 2008/909, zmienionej decyzją ramową 2009/299, w pierwszym państwie członkowskim, pod warunkiem przestrzegania we wspomnianym wyroku łącznym warunków i ograniczeń wynikających z art. 8 ust. 2-4, art. 17 ust. 2 i art. 19 ust. 2 decyzji ramowej 2008/909 ze zmianami w odniesieniu do tych ostatnich kar”.

Przenosząc rozważania TSUE na grunt przedmiotowej sprawy, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że wyrokiem łącznym można objąć również te orzeczenia, które zapadły w innym kraju członkowskim pod warunkiem, że wyrok będzie się mieścił w ramach określonych w art. 8 ust. 2-4 decyzji ramowej 2008/909. Dokonując analizy stanu faktycznego, który legł u podstaw przywołanego rozstrzygnięcia TSUE, sąd doszedł do przekonania, że te rozważania prawne mogą znaleźć zastosowanie również i do niniejszej sprawy. Sytuacja skazanego, wobec którego karę pozbawienia wolności przyjęto do wykonania na terenie Polski, nie odbiega od tej, która była przedmiotem zainteresowania Trybunału.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp., przy ponownym rozpoznaniu sprawy, powinien przede wszystkim uwzględnić wytyczne zawarte w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 kwietnia 2021 r. w sprawie C-221/19, a także dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa (m.in. komentarz do art. 611 (tl) w: D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX oraz wyrok łączny Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 marca 2021 r. sygn. III K 3/21). Wykonanie zaleconych przez Sąd Apelacyjny czynności, pozwoli na wydanie merytorycznego orzeczenia, które będzie mogło być ewentualnie poddane ponownej kontroli instancyjnej. Jednocześnie, przy rozpoznawaniu sprawy winien sprawdzić, czy zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.

Tak argumentując, orzeczono jak na wstępie.